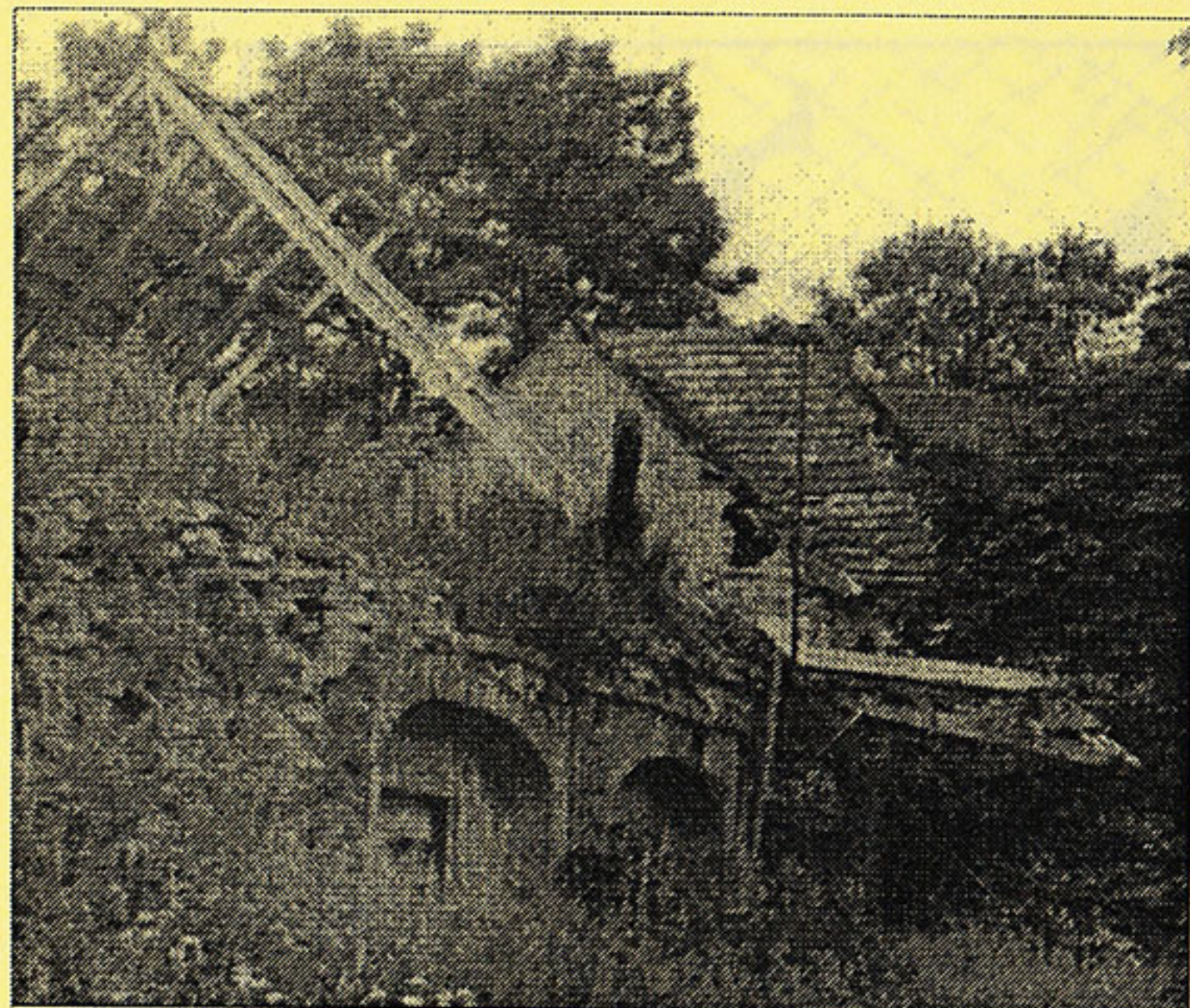

Časopis Krišnova dvora pro přátele a oddané Krišny
číslo 4 - červen, červenec 2005

Mnozí, kteří sledují rychle ubíhající léta, si zajisté všimli, že letos v červnu je to právě 15 let, co „vznikl“ Kršnův dvůr. Oddaní dlouho prohledávali široké okolí Prahy a hledali vhodný objekt pro založení Kršna si vědomé farmy. A tak s velkou dávkou odvahy a až zdánlivě nerozumného romantizmu se Turja dás rozhodl pro starý statek v Městečku u Benešova. Původnímu majiteli se návrh oddaných věnovat se zemědělství a duchovnímu životu zamlouval. Tak před patnácti lety prodal pan Lehký /syn původního majitele/ svůj v restituci vrácený rozpadlý statek za neuvěřitelných 300 000 Kč. *Pokračování na str. 2*

Pokračování ze str. 1

Ostatní přilehlé pozemky čítající 34 hektarů pronajal na 50 let. A tak započala dynamická léta budování. Jak to vypadalo těsně před příchodem oddaných, napoví čelní fotografie z archivu pana Lehkého, který si svůj v minulosti nádherný statek, hned po navrácení socialistickou morálně-technickou demoliční četou, v klidu vyfotil. My, kteří jsme se nepodíleli na prvních velkých krocích (zbourat, postavit, vykopat, zasypat), můžeme jen hořce litovat, že jsme promarnili tyto slavné začátky. Jen z vyprávění slýchávám, jak fantastické a spirituální období to bylo. Kdy díky

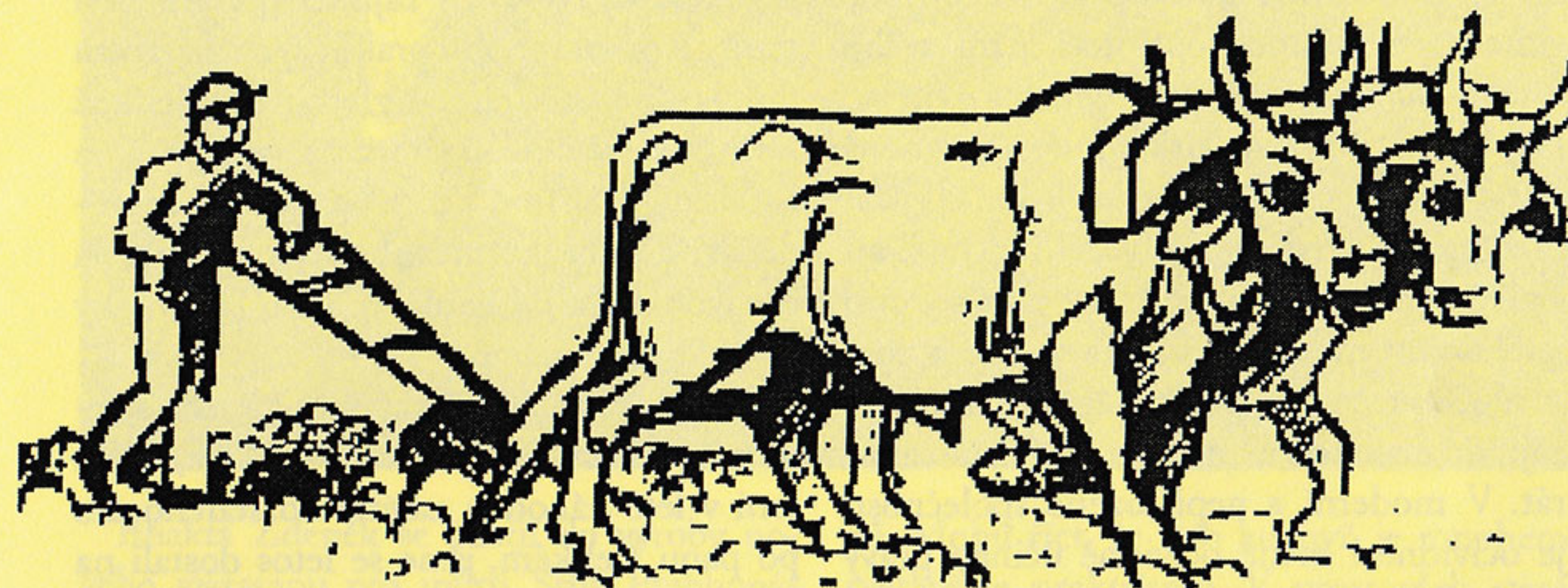
naprostému nadšení oddaných s kolečky hlíny doslova běhali, neustále zpívali Haré Kršna a „nic nebylo nemožné“ pro potěšení Šríly Prabhupády. Jaké těžkosti a překážky podstoupili první oddaní na farmě, aby rozvinuli tuto úžasnou myšlenku, je na dlouhé vyprávění. Stovky oddaných, přátel a hostů přiložilo ruku k dílu, a mi za vše dobré, co pro Farmu a ISKCON udělali, ať už je vítr osudu zavál kamkoliv,

DĚKUJEME

Obsah

3. Novinky na farmě
  - co se stalo a co se chystá.
6. O ochraně krav
  - z angl. originálu od ISKOWP Mezinárodní společnosti na ochranu krav
8. Padajátra
  - číma dynamického vaišnavského umělce Muni prija dáse, organizátor letních mírových pochodů, skvělí muzikant, /profesionál/ a opora celé padajátrové skupiny.
10. Ganga
  - vzpomínky z filmařské cesty od ústí k pramenu Gangy. Dokumentární film je již na DVD a je možno si o něj napsat na adresu redakce.
14. Nektar od Šríly Prabhupády.
15. Umělecká tvorba
  - „Za hvězdami“, sklízající zralé plody transcendentálního poznání, Punya palaka dása, všestranný umělec, muzikant, překladatel z angličtiny a bengalštiny, se sídlem v Praze.
  - „Had“, Bhakta Pavel Čtyroky, napsal několik úžasných textů, („Had“ je jeden z nich), k nové desce nsvázaného optimistického bigbeatu Dharma rupy „As the soul“, jako počítačový expert a textař je podporou jak technickou, tak uměleckou. Nové Dharmovo LP stojí opravdu za poslech a meditaci.

Novinky na Krišnově dvoře

Léto na farmě patří polím, loukám a bedlivému pozorování počasí. Sklidit sena, a to kvalitně usušená, nebývá vždy s ohledem na vrtkavost matky přírody jednoduché. První svážené seno bohužel připomínalo trochu „šumavské hnědé“, ale následující seno již deštík nepotkal, a tak s obdivuhodným nasazením strojů, koňů, volů a oddaných se podařilo dát pod střechu potřebné množství sena na zimu. Na třech hektarech se nám podařilo sklidit 4 tuny kvalitního žlutého a zeleného hrachu. Hrách a jiné obilí se musí vždy ještě několik dní dosušovat na slunci, než se uskladní do mlýna, a k tomuto sušení nám počasí našťastí přálo. Teď se naším „verneovským“ kombajnem sklízí špalda a žito. Od pěstování pšenice jsme zcela upustili. To proto, že současné odrůdy jsou s cílem maximálního zisku tak abnormálně šlechtěny, že již není možné je bez použití potřebných hnojiv a jedíků přirozeně vypěstovat. Evropský standard je prý 5.1 tun pšenice na hektar, nad čímž přírodní farmář jen mávne nostalgicky rukou. Proto raději pěstujeme plodiny s „čistým štítem“, jako je špalda,

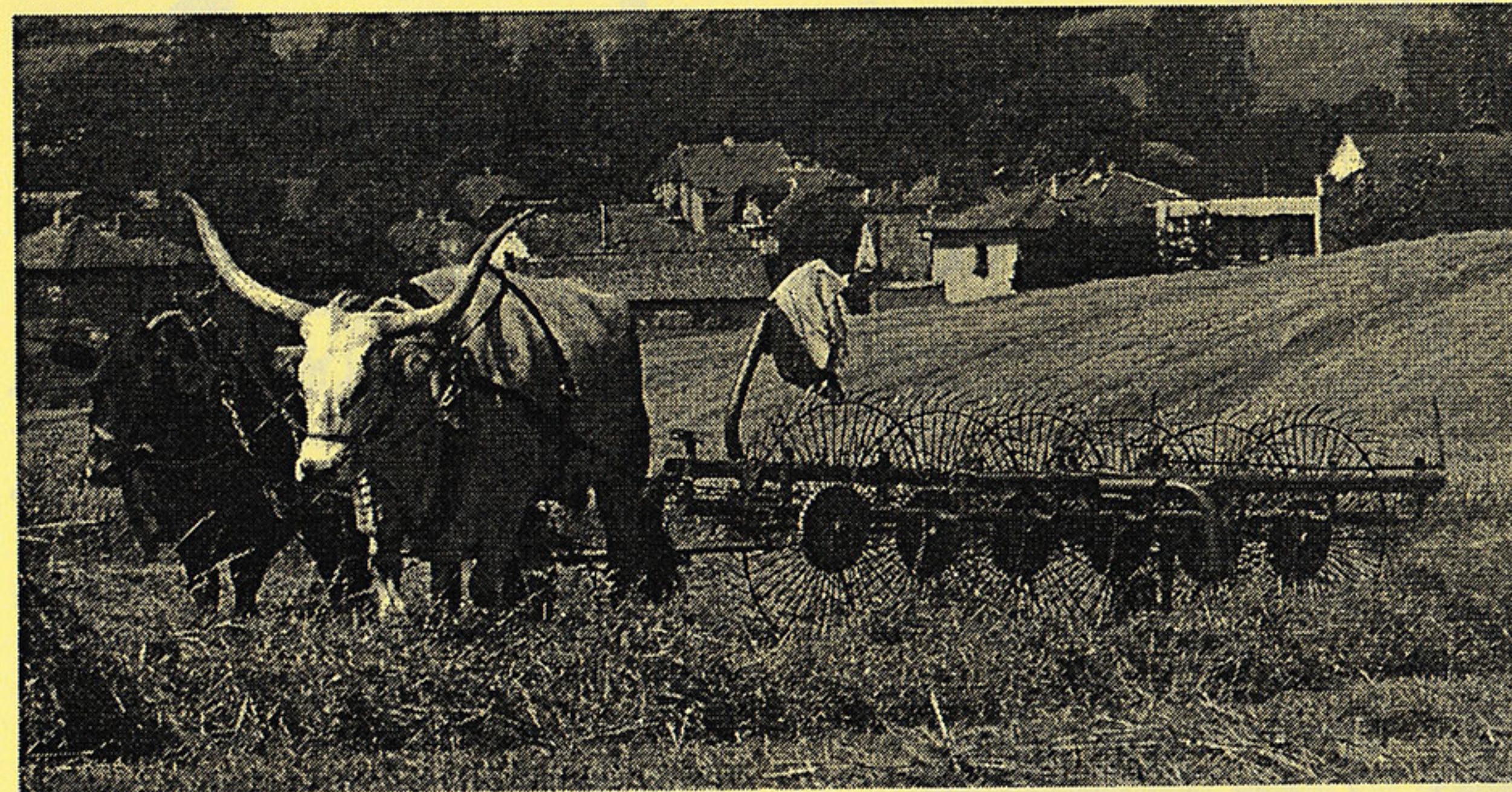
žito a pohanka. Těch se podle střízlivých odhadů urodilo ku radosti všech dostatek. A brambory, po několika letech, kdy jsme prohrávali válku s plevem, mandelinkami a podobnými nástrahami, se skutečně urodily. Kvůli časové tísni ještě neproběhla úplná sklizeň, ale již drobné vykopávání brambor na každodenní spotřebu slibuje, že jich bude opravdu dost. Takže kdo má zájem o zdravé brambory nadprůměrné kvality, může se již nyní přihlásit. Jak sem již psal dříve, poblíž farmy, a to hlavně nad rybníkem, oddaní vysekali neprostupná houští a založili nádherný ovocný sad. K údivu všech však letos sklízet nebudeme, není co. To, co nepomrzlo v květnových mrazících, které daly ránu pod pás každému pěstiteli, zničily mšice. Nu co se dá dělat, život jde dál. Jenom si tak trochu připomínám, co to znamená život s přírodou a život odtržený od přírody. V prvním případě můžeme vidět a učit se, že všechno chce svůj čas, nelze nic uspěchat ani přeskočit. Závislost na přírodě a z toho plynoucí způsob obživy, může v člověku přirozeně probouzet pocit podřízenosti, bohabojnosti, (nemusí to

být samozřejmě ten koncept Boha, jak hází hromy na hříšníky), trpělivosti a toleranci. Co jiného zbývá než trpělivě, den za dnem pracovat pro obživu a záviset na Boží vůli. A to vyžaduje píli a přesvědčení. Nemůžeme ovlivnit, kolik bude pršet, kolik se urodí, jak bude svítit sluníčko atd. V přírodě vidíme, že nejsme kontroloři, páni svého osudu, ani ti, co musí vždy vítězit a zvítězit. Například přirozeně získat mléko znamená starat se celý rok o krávu, sušit seno, kydat hnůj atd. a každé ráno a večer pracně dojit s možným kopnutím od krávy, poté se musí ještě scedit mléko, převarit a teprve potom se můžeme napít. A v druhém případě stačí zajít do obchodu a hned máme mlíčko akorát. V moderní a nepřirozené společnosti je očividně i méně očividně učiněn pravý opak. Být úplně nezávislí, kontrolovat, co se dá, a hlavně mít všechno hned, je proud ve kterém se všichni tak trochu topíme, a „vlastním“ životním stylem si jej děláme ještě prudší. Jaké neštěstí, když je pomalý internet, jak je super, že jsme to koupili tak levně, a ta svoboda, půl dne si mohu dělat, co chci. Avšak mít všechno rychle a levně není „normální“, a někde, ať už ve světě,

nebo v našem osobním životě, musíme zaplatit za tuto nepřirozenost. Co když náš vnitřní i světový chaos tkví právě v tomto jednoduchém principu?

Další událostí je, že nás navštívil HH.Smita Kršna Swami. Při několikadenní návštěvě se velice zajímal o chod naší farmy a dával mnoho praktických a zralých rad, jak pokračovat, co zlepšit atd. Jelikož sám tráví většinu svého času na farmě ve Švédsku a přímo se zapojuje do zemědělství a ochrany krav, byla jeho návštěva opravdu trefa do černého. Jeho přednášky na požádání seženu.

Včelařství na farmě zažívá po létech skutečný rozkvět. Z jednoho včelstva, které loni v létě náhodou zalétlo do starého úlu po panu Lehkém, jsme se letos dostali na pět včelstev, a ze tří jsme ve dvou medobraních vytočili přibližně 45kg medu. No možná trošku málo. S takto potěšujícím sladkým výsledkem bych rád příští rok rozšířil naše včelstvo alespoň o 15 a možná víc včelstev s tím, že si vyzkoušíme (já se ženou), jak to půjde, a eventuálně budeme šířit dál. Medu není nikdy dost, aneb „dost už bylo cukru“.

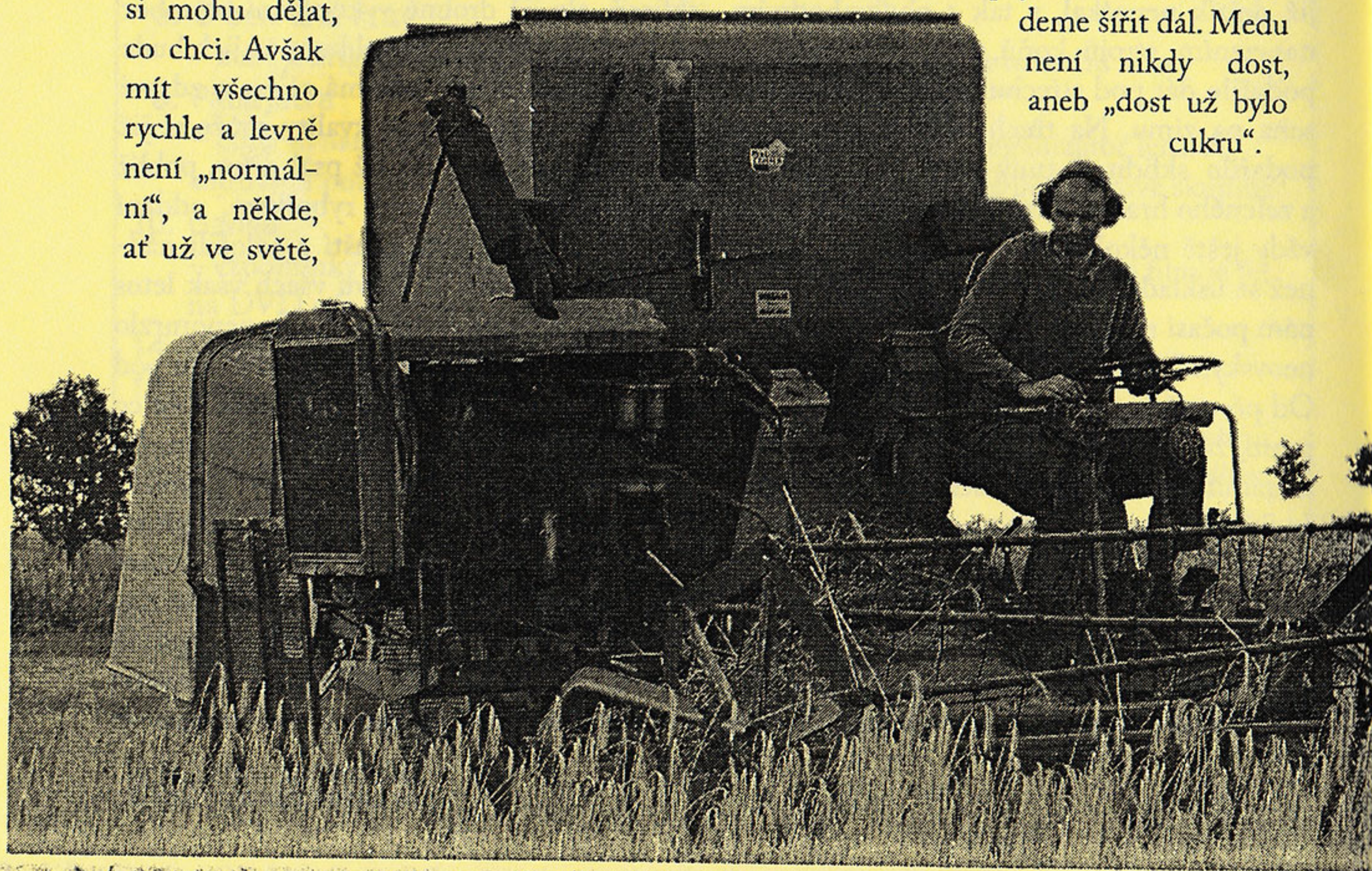
Bhakta Zdeněk se pustil do výroby nového vjásanu pro murti Šríly Prabhupády. Vše bude čistě z masivního dubu.

V červnu se k nám přidal nový uchazeč o bhakti jógu, a to bhakta Honza. Dříve chtěl pochopit vesmír, čas, Boha a měl spoustu filozofických otázek, pro které nenacházel uspokojivé odpovědi. Jednou, když šel z hub, si řekl, že pochopí vesmír, když vyleze na špičku ohromné lípy na návsi. Učinil tak, a když měl již jen nebe nad sebou, přijeli hasiči a záchranáři, roztahovali záchrané sítě a snažili se o bezpečí mladého filozofa. Ten za chvíli spadl. Ale vedle sítě. Kupodivu přežil jen se zlomenou klíční kostí, kterou mu v plzeňské nemocnici dali do pořádku. V té nemocnici, následuje vnitřní volání (jak vzpomíná 18letý Honza), z ničeho nic vstal a dopotácel se do nemocniční knihovny, kde našel knihu Učení královny Kuntí od Šríly Prabhupády. V ní našel dlouho hledané odpovědi na složení a řád vesmíru, čas a osud. A po několikánásobném přečtení této a ještě několika knih přišel nastálo na farmu.

V bývalém „atriu“ je dnes dlouhodobě provizorní kuchyň se vším všudy, sloužící jako náhrada za rekonstrukci staré kuchy-

ně. Mohu říct, že tato kuchyň je mnohem světlejší a praktičtější. V prostorách staré kuchyně se bude pomalu, jak budou „přicházet peníze“, budovat provozu a legislativě schopná pekárnička. Jednou z velkých událostí je, že se mi narodila překrásná dcera Sarasvatí, a to v pátek 5. srpna v Benešovské porodnici. A tak z toho máme ohromnou radost.

V době, kdy se na farmu a její jednoduchost nikdo nežene, je nejlepší si novou farmu pečlivě vychovat již od kolébky, a tak zajistit chod Kršnova dvora i do daleké budoucnosti. Úkol věru nesnadný, ale uděláme vše, aby to dobře dopadlo a Sarasvatí byla zdravá a šťastná. Při cestě na farmu si můžeme všimnout nádherného poutače na zámek Jemniště. Začal jsem jim ho okamžitě závidět a rád bych podobný poutač se směrůvkou na farmu pořídil také. Zajisté to zvýší návštěvnost a popularitu farmy. Bakta Zdeněk a Keši Kantha Prabhu slíbili, že se pokusí nakreslit vhodný obrázek farmy pro další použití na silnici. Kdyby se našel mezi čtenáři Zpravodaje někdo s kreslicím vkusem a farmu chtěl nakreslit, je srdečně vítán. Nejlepší kresba se proslaví jako poutač u příjezdové cesty.

Ochrana krav?

Proč, a co to vůbec znamená?

Co je to ochrana krav?

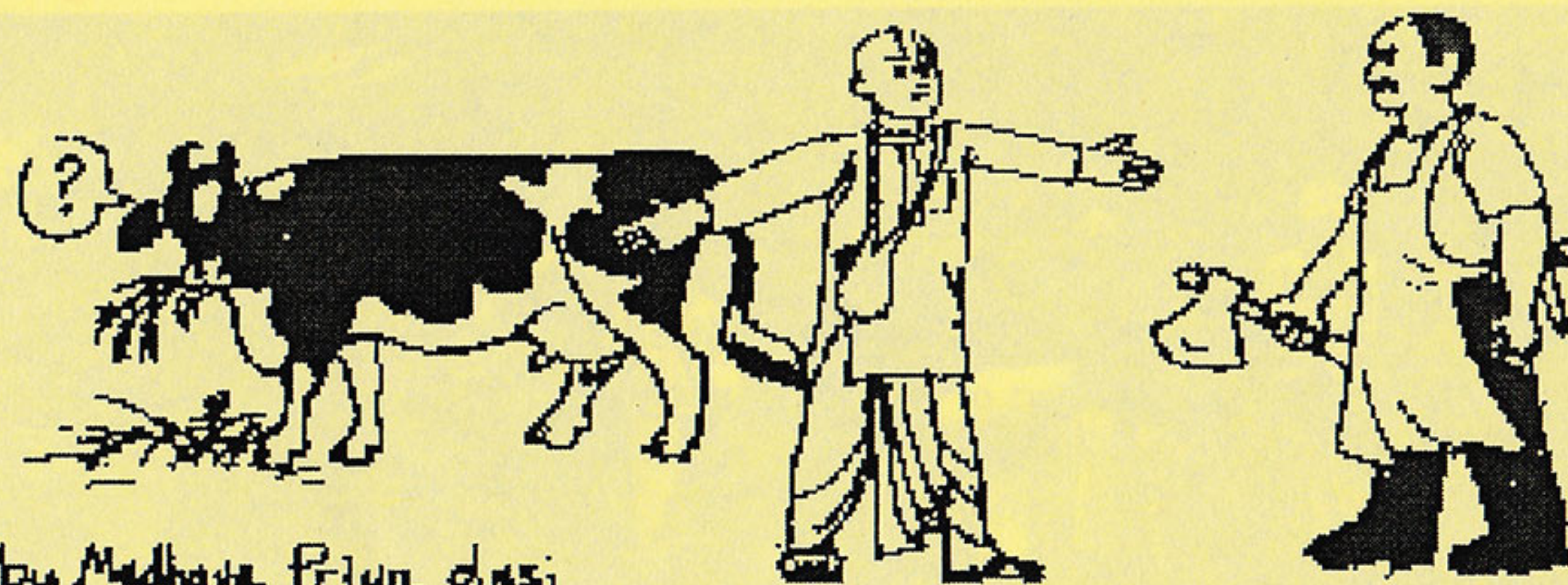
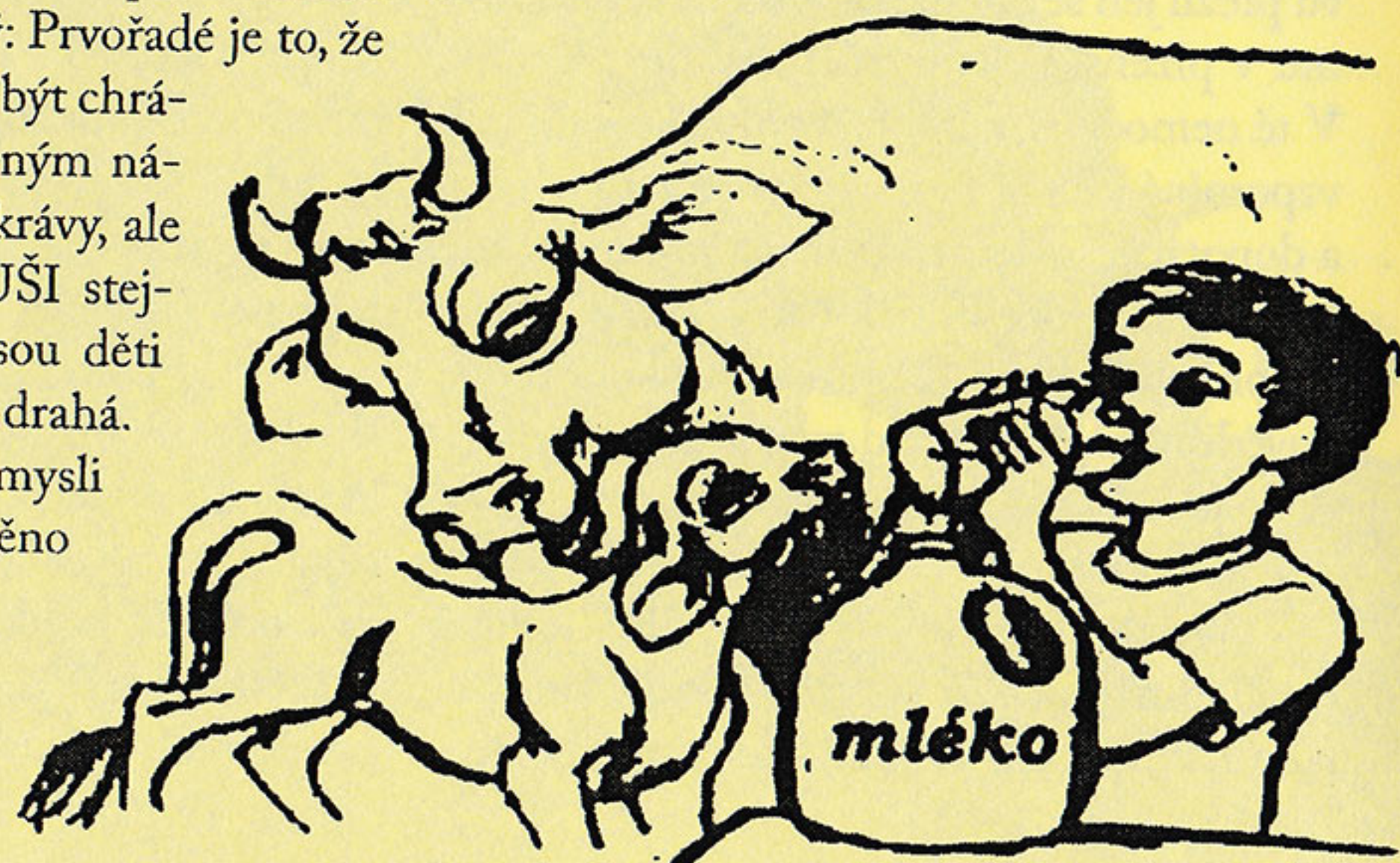
Když lidé slyší termín „ochrana krav“, většinou mají jednu ze dvou typických reakcí. Někteří myslí, že ochrana je pro ohrožené druhy, a jelikož krav je všude dost, je lepší se soustředit na velryby. Jiní si myslí, že se může jednat o nějaké pohanské uctívání zvířete – představa „posvátné krávy“.

Skutečný filozofický důvod pro ochranu krav je velice jednoduchý: Prvořadé je to, že všechny živé bytosti mají být chráněny před zabíjením a jiným násilím od lidí. Ne pouze krávy, ale všechna zvířata mají DUŠI stejnou jako my. Všechny jsou děti Boha, všechna jsou Mu drahá. S tímto pohledem v mysli může být zabíjení viděno jako vražda.

Kráva je však naše matka. Vědecká filozofie

učí, že je zde 7 matek: 1 naše vlastní matka, 2 chůva, 3 žena bráhmany, 4 manželka krále, 5 manželka duchovního mistra, 6 země, 7 kráva. Můžeme se divit, proč je kráva brána jako jedna ze sedmi matek. To proto, že dává své mléko a živí nás. Všem matkám má být vzdávána úcta, a jelikož nezabíjíme a nejíme vlastní matku, kráva nemá být zabíjena. Stejně tak býk je náš otec, protože může orat pole a produkovat obilí. Člověk nezabíjí a nejí vlastní matku a otce, a to ani když zestárnou a jsou méně ekonomicky výhodní.

V praxi, první princip ochrany krav, k údivu všech, je zaměstnat voly. Je chyba takhle přemýšlet jenom o krávě, protože její očividný význam je v dávání mléka. Ale ona nedá mléko, dokud nemá tele, a jelikož polovina telat jsou býci, výsledkem bude velký přebytek volské populace. Náklady na jejich krmení vytvoří finanční zátěž pro farmáře. Takže pokud nebudou voly zaměstnáni, jejich jediný ekonomický přínos bude na

játkách v produkci masa. V systému moderního zemědělství nevidí jiný ekonomicky životaschopný způsob řešení otázky volů. A většina lidí, zvyklá na tenhle pohled a nevidící jinou alternativu, zvednou ruce v souhlasu, i když by raději preferovali méně násilný způsob. Ale to je jenom proto, že neznají fakta. Oni nevědí, že celková cena vola je mnohem větší, když je použit pro práci, než když je zabit pro maso.

Současný systém je plný ironií a velice marnotratný. Každý nařiká nad zmizením malých rodinných farem. Ale ekonomické síly dneška vyžadují ovládat kvantitu –, která je závislá na používání drahých traktorů, znečišťujících pohonných hmot, chemických hnojiv, a pak těžké hypotéky – a malé farmy jsou smeteny.

Produkce masa je dotována z daní státu. A ve světě, s rostoucí populací a rozšiřujícím se hladověním, tuny a tuny obilí neefektivně slouží jako potrava pro dobytek s malou návratností v proteinech. Dobytek je obvykle koncentrován v ohradách a podobných zařízeních, kde se jeho mrva stává ekologickým hazardem, namísto účelového hnojení. Stále dovážíme miliony tun nafty pro

pohon našich traktorů. A vláda musí čas od času vyhodit nadbytečný sýr, jen aby udržela ceny uměle vysoko. Lepší systém by bylo znovu uspořádat jednotlivé složky. Především, nekrmit krávy jenom pro mléko, s tím že telata jsou jenom vedlejší produkt, ale zaopatřit také pracovní skupiny volů pro každou rodinnou farmu, a vedlejším produktem by bylo mléko. Tak nevyvstane přebytek ani telat, ani mléka. Voli budou venku na pastvě jednoduše jíst a přirozeně hnojit půdu, šetříce farmářům cenu za traktor, palivo a hnojivo. Voli budou velice užiteční v používání své velké síly při práci na poli a lidé se mohou stát zdravými vegetariány. A vláda, jestli chce někoho dotovat, proč ne malé rodinné farmy namísto masného průmyslu? Tento průmysl může mít mocný vliv, ale kdo chce všechny ty nemoci srdce, rakoviny, cukrovku, nemluvě o vši té špatné karmě ze zabíjení nevinných zvířat!! Neprahne snad všichni po jednodušším, čistším, zdravějším a méně násilném světě?

LIDÉ,
NEŽERTE NÁS,
CHCEME TAKÉ
ŽÍT.

Padajátra

pro Zpravodaj napsal Muni Prija dás

Ti z vás, kdo pravidelně navštěvujete farmu Krišnúv dvůr, jste si mohli v první polovině července všimnout změny ve složení zdejšího stáda krav. Dva místní volci (dá-li se tento výraz použít pro zvířata velikosti a síly dospělého nosorožce) přestali docházet s ostatními na pastvu. Nebyli k nalezení ani na poli, a pokud někteří z vás zavítali k jejich boxům ve stáji, mohli jste zjistit, že v nich něco podstatného chybí. Jestliže byste zahájili pátrání, našli byste oba tyto krasavce něco přes 200 km východním směrem, kde se čtrnáct dnů za sebou stávali jednou z hlavních atrakcí jedinečného festivalu, který oživil klidnou prázdninovou atmosféru nejednoho moravského městečka a vesnice. A který se nezapomenutelně otiskl do paměti i do srdce všech, kteří s ním přišli do kontaktu.

Jako každý rok, i tentokrát zorganizovala skupina oddaných mírový pochod Padajátra, pěší festival, putující od vesnice k vesnici s mírovým poselstvím dávné védské kultury

a filosofie. První neděli v červenci se sjelo do moravského centra v Lutotíně asi patnáct oddaných z různých koutů republiky (i Evropy). Po úžasném přivítání v podobě transcendentální hostiny probíhají poslední přípravy na nadcházející čtrnáctidenní extatický maratón. Zkouší se divadlo, domlouvají se detaily týkající se večerních kulturních programů a zvláštní pozornost věnují oddaní zajištění bezpečnosti průvodu. Večer pak přicházejí na scénu hlavní aktéři celého festivalu, na překrásně vyřezávaný vůz, který plní funkci pojízdného chrámu jsou instalována múrti (sochy) Šríly Prabhupády a Gauranitaj. Transcendentální dobrodružství může začít.

Je pondělí 5. července 2005 10 hod. dopoledne. Božstva na pojízdném oltáři jsou překrásně ozdobena, voly jsou zapřaženy a oddaní se řadí před vozem do průvodu. Vzduchem se nese jednoduchá sladká melodie, kterou předzpívající vzdává poklony Šrílovi Prabhupádovi. Oddaní sborově

zpívají Haré Krišna mahámantru a mírový pochod Padajátra 2005 vyráží. Za čtrnáct dní nebude tento kousek Moravy stejný. Kršnovi služebníci zaplaví každé město a každou vesnici na své mírové pouti Svatým Jménem a každý kousek země, kterým Padajátra projede, bude pokropen nektarem duchovní vibrace. Stovky knih ŠP spadnou do klína podmíněných duší a tisíce porcí prasadam očistí jejich srdce. Nespočet živých bytostí bude mít možnost spatřit lotosové tváře Božstev Pána Gaurangy a Nityánandy a stovky hostů večerních programů budou naslouchat Kršna vědomé filosofii a zpívat *Hare Krišna Hare Krišna Krišna Krišna Hare Hare, Hare Ráma Hare Ráma Ráma Ráma Hare Hare*.

Padajátra je dokonale fungující organizace, jehož všechny složky spolupracují za jediným cílem: dát milost podmíněným duším žijícím v tomto věku hádek a pokrytectví. Je zde Šríla Prabhupáda a jeho

následovníci rozdávající Svaté Jméno, prasadam a knihy. To vše řídí ze Svého velitelského stanoviště na oltáři Božstva Nitajgaurasundar, a pokud by někdo za normálních okolností unikl Jejich milosti, jsou zde dva překrásní mohutní volci, na které zabere snad každý. Kolik lidiček ve městech a vesnicích se ode dveří vrátilo domů pro ostatní a kolik řidičů zastavilo a vyskočilo z auta, jen aby si vyfotili Bálu, Nandu i celou tu úžasnou podívanou okolo! O Padajátre by se dalo povídat a psát do nekonečna. To je

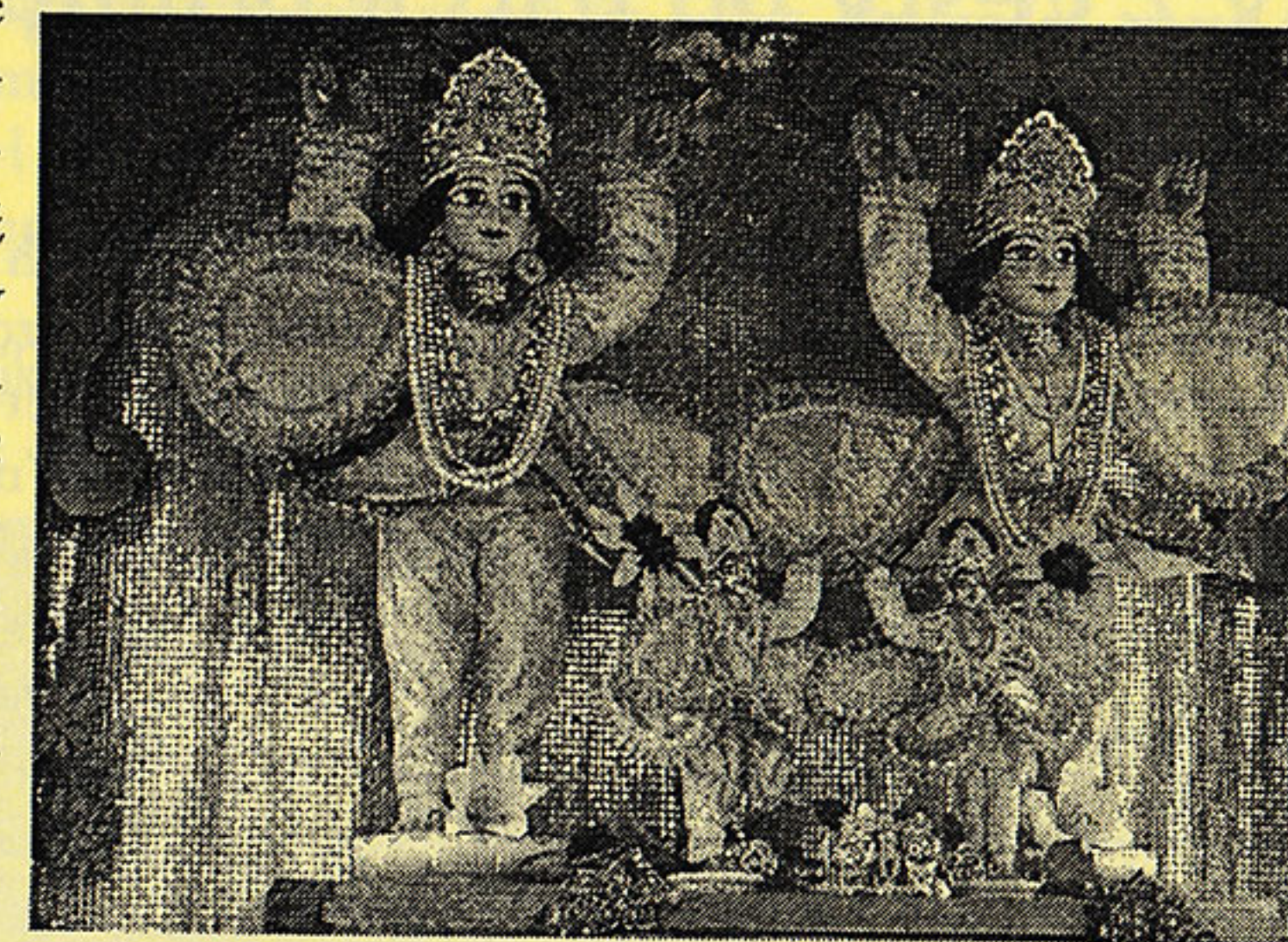
povaha činností v oddané službě. Čím více o nich nasloucháte, tím více chcete slyšet. A čím více slyšíte, tím dřív to chcete taky zažít. Jedním ze znaků duchovního světa je, že tam každý den probíhá nějaká slavnost. Pokročilí oddaní zažívají totéž již v tomto světě. Pro ty z nás, kdo nejsou ještě na této úrovni, je Padajátra ideální příležitost zažít tento nepřežitý festival.

Na Padajátre je tak snadné zapomenout na vlastní tělo i mysl a můžeme si udělat představu o tom, jaké to bude, „až to bude“. Všichni oddaní spolupracují bez ohledu na materiální podmínky a překážky, v takové atmosféře pak nevádí, že je zima nebo prší, nevádí, že bolí nohy nebo že vám otekla hlava ze sluníčka. Jediným zájmem všech

účastníků je, aby Padajátra mohla pokračovat.

Když oddaní během průvodu vesnicemi zvali hosty na večerní kulturní program, bylo to pro ně jednoduché, protože měli co nabídnout. Prostřednictvím hudby, zpěvu,

tance, přednášky, divadla a dobrého jídla prezentovali nejjednodušší a nejučinnější způsob, jak dosáhnout vnitřního i vnějšího míru v dnešní uspěchané a napjaté době. Přidáme-li k tomu všechny ostatní složky večerního festivalu (nabídka literatury, prohlídka putovního vozu a volů, malování indického make-upu, soutěže a hry pro děti i pro dospělé), uvědomíme si, jak je tato filosofie a kultura nejenom praktická, ale také pestrá a přitažlivá. Pokud bude Padajátra příští léto projíždět vaším městem

nebo vesnicí, nenechejte si ujít příležitost být u toho. Dívejte se, poslouvejte, vezměte si knihy na památku, podpořte náš projekt malým či velkým příspěvkem, nebo se nechejte vyfotit s našimi voly. Budete-li chtít obohatit svůj život a v ten večer zrovna nebudou padat trakaře, vezměte s sebou své příbuzné, přátelé a známé a přijďte se podívat na kulturní program. Není-li vám lhostejná situace ve světě kolem nás a chce-

te-li udělat něco hodnotného pro druhé, můžete pomoci s organizací a propagací Padajátry, nebo tento výjimečný projekt finančně podpořit. Chcete-li se však několik dní nebo týdnů nepřetržitě koupat v nekta-ru, staňte se účastníky Padajátry a pomozte nám šířit tento nejúžasnější způsob míru na světě. Je to něco co opravdu stojí za to prožít.

Muni Prija dás

Ganga

vzpomínky z cesty od ústí k pramenu Gangy v roce 2003

Brzy ráno se s Kirtim vypravíme na celodenní výlet do Majápuru. Maháráj zůstává v Kalkatě, s tím že zkusí sehnat dlouho hledaný bengálsko-anglický slovník. A my s plným baťohem teplých věcí, které jsme po příjezdu na Ganga sagar označili jako nepotřebné, je vezeme mé ženě do Majápuru s tím že je odveze do Vrndávanu, kde si je za dva měsíce zase vyzvedneme. Mezi několika drobnostmi, které máme zařídit, a pokyny, jak se chovat na poutním místě, mi nejvíc utkví v paměti to, že máme jít hned na pěkné prasádam. S prázdným žaludkem a duchovní dychtivostí jsme vyrazili do Majápuru. Hned po příjezdu si to pelášíme do prasádam haly a s láskou přijmeme lahodné prasádam. Čas běží rychle, vyřídíme, co máme, a s těžkým srdcem opouštíme večerním taxíkem Majápur, sladký a milostivý dhám, kde zrovna začíná každoroční Gaurapurnima festival. Při nakupování v Navadvípu jsme si všimli velkých skupinek Bengálců napjatě sle-

dujících televize v malých obchůdkách na ulici. Kousek vedle byl vzorový bráhmana vykonávající ohňovou oběť a s vervou lijící ghí do ohně. Avšak okolo něj byli pověšeny plakáty indických reprezentantů v kriketu a on dělal jagju pro jejich vítězství ve finále mistrovství světa nad Pákistánem. „Chceme porazit pakistán“ vysvětlují na moje udivené pohledy skupinky fandů.

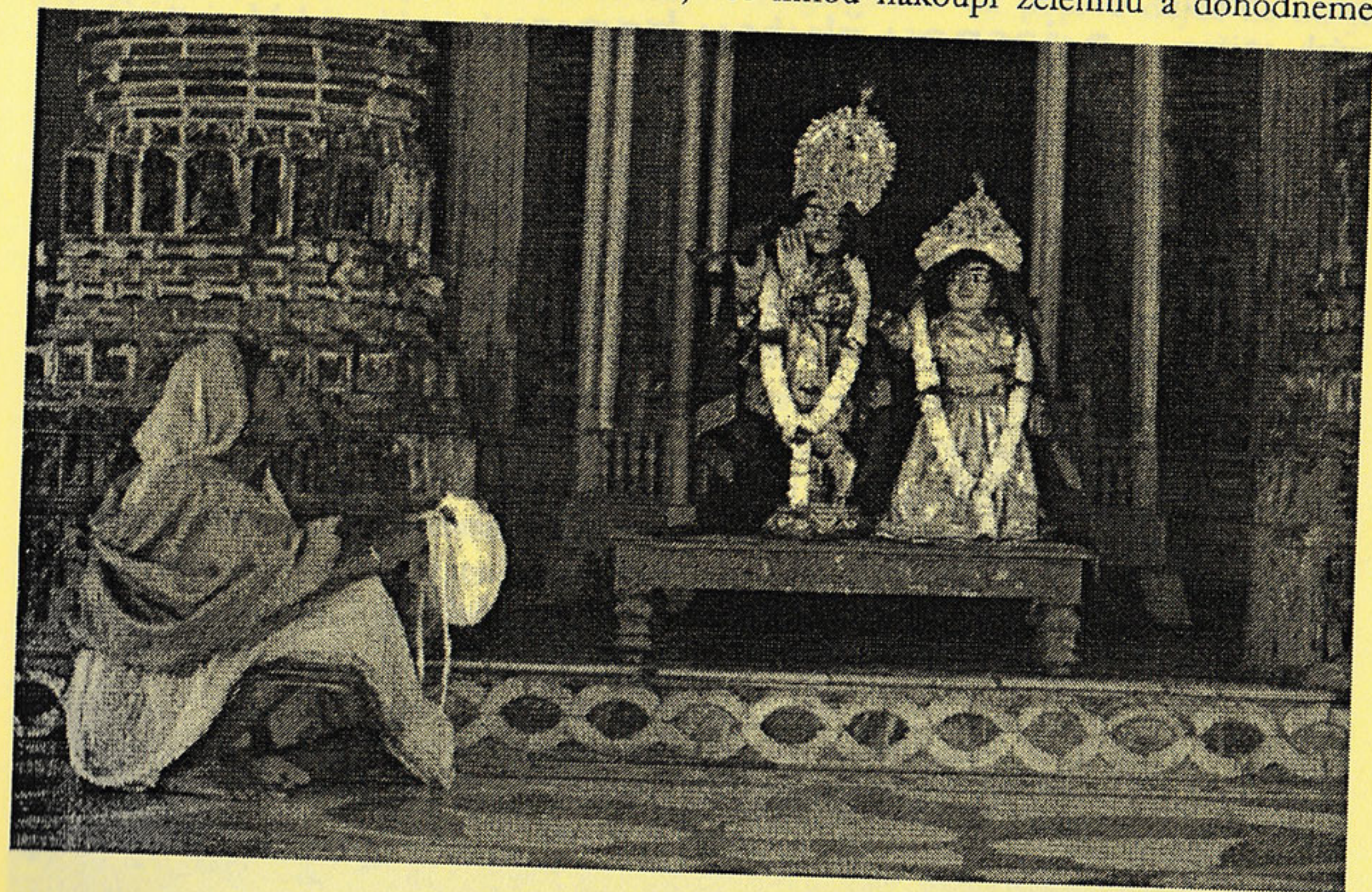
Je dobře známo, že jezdit v noci po Bengálsku je velice nebezpečné, pořád v tomto konci světa existuje něco jako bandité. A k tomu velice brzy zjistíme, že Indie vyhrála nad Pákistánem. Skoro po celé téměř pětihodinové cestě potkáváme jásající davy s loučemi, mrdangami, vlajkami a se vším, co se dá zaměstnat v divokém jásání. Rachejtle, bengálské ohně, největší nadšenci skákající po rušné silnici, ohně uprostřed cesty, hořící pneumatiky atd. atd. Těžko popsateľný rachot a jásot uprostřed noci. Až na jednu muslimskou čtvrť, kde vládlo hrobové ticho a pochodovaly našťvané

po domácku vyzbrojené skupinky, byla celá Kalkata jako by v plamenech. Některé ulice byly zcela neprůjezdné, z rachejtli a kdo ví z čeho šel takový žár, že mi to připadlo jako nějaké gigantické sváření. A tak před půlnocí jsme se vrátili na pokoj plni dojmů a s prasádam pro Maháráje.

Ráno jsme se po poradě s Mahárájem rozhodli, že pojedeme do 80km vzdálené Ambhika kalna. Kirti si šel na hlavní nádraží pro slíbené peníze z nevyužité jízdenky. Při placení v recepci (dlouhá procedura) Maháráj vyprávěl příběh o chudém žákovi, který byl tak chudý, že neměl ani na dakšinu pro gurua. A tak šel do lesa a volal jméno Kršny, který je také znám jako Dína Bandhu „ochránce chudých“. „Ó Dína Bandhu, ó Dína Bandhu“ a po dlouhé době se mu Kršna zjevil a dal mu hrnek jogurtu, ať ho dá guruovi. Žák byl totálně v extázi a pak už nevím, jak to dopadlo, protože přišel Kirti (bez peněz).

Teď začala nejkratší a nejnáročnější cesta naší výpravy. Ve dvanáct jsme na Howrav,

hlavním nádraží Kalkaty, a hodinu zkouším koupit lístek na vlak, až nakonec mi řeknou, že koleje jsou rozbity a vlaky tam nejezdí, zkouším taxikáře, ale jejich kosmické ceny nás odradí, jedem oklíkou, nejdřív dlóóóuhou hodinu v přeplněné lokálce na „stojáka“ do jednoho městečka, pak tři km pěšky, protože „nechceme ztratit svou tvář“ před loupeživými rikšáky. Pak na rohu prašné ulice se přidáme k jedné rodince, též čekající na náš autobus. Tatínek se staví na špičky, s vírou vyhlíží a co chvilku zavelí, že už to jede. A takhle to dělá tři hodiny. Nakonec, vykoupání v potu, prachu a beznaději, autobusu jsme se skutečně dočkali. Nekonečné tříhodinové drkotání v malém dřevěném autobuse nás opravdu stmelí s okolím. V tmavé noci nám atobusák na vteřinku zastaví, prý blízko hotelu, kde rychle zjistíme, že žádný hotel není. Naštěstí a dodnes si myslím, že to bylo Kršnovo aranžmá, poblíž stojí dva mladíci, nabídnou nám pomoc, odvezou nás do „hotelu“, ještě se mnou nakoupí zeleninu a dohodneme

se na zítřka, že nám ukážou Kalnu. Pozdě v noci uvaříme, najíme se trochu uklidíme ve velice jednoduchých pokojích a jdeme k půlnoci spát.

Ráno zjistíme, že jsme jako v takové květinové zahrádce. Po snídani přijde jeden z našich andělů strážných a vezme nás na malou pouť po místních chrámech. Vyjíždíme na rikši úzkými uličkami městečka. Všude je velice bujná vegetace, ne nadarmo se Bengálsku říká zahrada Indie. Jako by v dálce je slyšet harinám a ohromně nás to s Kirtim na rikši nadchne, skutečný duchovní svět, sluníčko pálí, všude se to různě zelená, rychle se přibližující kirtan se zná-

mou „iskon- skou melo- dií“ nás mívá v úzké uličce.

Jedná se vlastně o pohřeb, za malou skupinkou radostných vaišnavů nesou nad

hlavami na nosítkách tělo staré ženy, bohatě ozdobené girlandami. Je to jenom chvílkové střetnutí, my pokračujeme rychle dál, plní očekávání, a oni a ona jdou svou cestou zřejmě bez očekávání. Je to vlastně asi poprvé, co vidím pohřební průvod v Indii. Mohu přehlížet spoustu věcí kromě smrti a zvláště když mě takhle pozdraví na ulici, „hej, Loko, nezapomínej, jsem tady, uvidíme se později“. Trochu jí závidím, zemřít na posvátném místě. Nejdřív jsme jeli za druhým „opatrovatelem“ a pak na úžasný Šivův chrám se sto osmi věžičkami nad šivalingami, postavený do dvou kruhů. Velký kruh má 74 věžiček a střídají se černá a bílá šivalinga a vnitřní má 34, uprostřed, kde je velká studna, nám extatický pujáří vysvět-

luje, že z tohoto místa lze vidět 34 Šivů na jednu. Je to 200 let stará stavba a hned, jak sem prolezl bránou, tak jsem si řekl, že tady je určitě pán Šiva. Po získání svolení za 25 rupek se začne fotit a točit, až na to, že nám nemohou povolit stojan na kameru. Jsme nadšením bez sebe, místo je nádherné jak architektonicky, tak atmosférou.

Hned vedle je další komplex chrámů a kapliček s božstvy Rádhy a Kršny a tak různě. Božstva jsou nádherná a Radharání s korunkou hozenou lehce na stranu vypadá velice spokojeně. U Božstev s velkou pozorností a ladností džapuje jedna velice stará matáji. Poblíž stojí strom nazývaný

Na chvíli se otevře oltář a my můžeme vidět nektarová Božstva Čaitanji a Nitjánandy, s velkýma lotosovýma očima, ohromným úsměvem a jasnou žlutou barvou.

Panča-vá-ni, jeden trs a z něho vychází pět stromů, každý jiný – palma, banyán, nim, bel a ještě jeden. Celý areál sestavený z několika

Šivových a Kršnových chrámů zkrášluje pečlivě udržovaná květinová zahrada. Král z Burdvanu jej nechal postavit výlučně pro uctívání a duchovní odpočinek. Panovník byl znám tím, vysvětlují nám místní, že se nechal každé ráno budit výstřelem z kanónu, který jsme mohli vidět.

Pak si to procházíme Kalnou až k chrámu tančících Božstev Gouridáse Pandita, za kterým Božstva seskočila z oltáře a utekli na festival u Gangy. Maháráj je velice nadšený, ale nepodaří se nám domluvit focení (ani za spoustu rupií). Na chvíli se otevře oltář a my můžeme vidět nektarová Božstva Čaitanji a Nitjánandy, s velkýma lotosovýma očima, ohromným úsměvem a jasnou žlutou barvou. Jsou to stejná Božstva, která seskočila

z oltáře. Proto je daršan velice krátký a mladý kněz (kluk) hned zavírá oltář ze strachu, aby Božstva zase neutekla. Speciální milost a požehnání.

Ráno při snídani Maháráj vysvětloval, jak byli osvobozeni a na místě obdařeni Kršna přemou největší hříšníci Jagáya a Mádháy. A teď stojíme před stejným Čaitanjou, který slíbil, že takhle osvobodí všechny, kromě těch, kteří pomlouvají vaišnavy. Mám na čem pracovat. Uděláme krátký kirtan a jdeme dál. V dalším chrámu, kde jsou též velká Božstva, děláme zase krátký, ale blažený kirtan a několik místních s extatickou přemou nás pozoruje. Tady jsou Božstva Surjadase pandita a hned vedle je místo, kde si Nitjánanda bral jeho dceru Jahnaví za manželku. Prostě nektar. Mladý pujáří hlavně prosí, abychom příště přišli zas. Jak v minulém, tak v tomto chrámu je deska, oznamující že tento chrám byl renovován Iskconem, z čehož má Maháráj velkou radost, a každému to ukazuje že Bhaktivédanta Svami Prabhupád je jeho gurumaháráj. Taky navštívíme strom, kde Čaitanja Maháprabhu odpočíval, když sem přišel, ale mladíci hrající kriket zne- možní pěkné focení.

Rozpálenými ulicemi přijdeme k samádhi Bhagaván dás babádži, kde jsou překrásné možnosti k focení a trochu relaxu, je to taková malá Navadvíp parikram a odpočinek k tomu patří. Přišli jsme do chrámu kde babádži uctíval Brahmar – dřevěné destičky, na kterých je napsaná mahámantra jež jsou prvotním předmětem uctívání v tomto malém, zrovna natíraném

chrámu. A to už 500 let, bez jakéhokoliv kazu či červíků. Rádha Kršna Božstva tam jsou taky a veselý pujáří, který se od 13 let se stará o chrám (je mu 25), nám dává maháprasadam, rýži a sabjí a k jeho nesmírné radosti to hned s úctou sníme.

Bhagaván dás babádži, důvěrný společník Jaganatha dase babádžiho, se chodil každý den koupat do Gangy a když už byl starý a nemohl takhle uctívat Gangy, byl z toho velice nešťastný a modlil se, co má dělat. A Ganga mu druhý den vytryskla ze sklepa na dvorku, aby se v ní mohl koupat. No prostě GOURA MANDALA BHUMI KÍ JAY!

Je to tady vše velice hezké a Kirti si to nemůže vynachválit. V podvečer máme rychlou akci, co nejrychleji jedeme, běžíme a vybíháme na střechem domu našeho průvodce, abychom vyfotili západ slunce nad Gangou. Ale nestihli jsme to. Jedu pak na jednom kole s naším průvodcem, při rozhovoru o politické situaci ve světě a válce v Afganistanu mi poprvé dojde že on je vlastně muslim a že většinou nešel s námi do chrámu. Na nádraží mají rozbitý computer, takže budeme muset zítřka nejdřív do Navadvípu a potom do cílového Bhagalpuru. GANGA MAJÍ KÍ JAY ! GOURA-MANDALA BHUMI KÍ JAY ! INDIE KÍ JAY !!!!!

Nektar od Šríly Prabhupády

Z knihy Světlo Bhágavatamu.

V období dešťů se řeky rozvodní a řítí se do oceánu, a jak vítr rozhání jeho vlny, oceán se zdá být rozrušený. Podobně, jestliže osoba zaměstnaná mystickým jógovým procesem není velice pokročilá v duchovním životě, může být ovlivněna kvalitami hmotné přírody a následně rozrušena sexuální touhou.

Osoba upevněná v duchovním poznání nebude přitahována kouzly materiální přírody v podobě krásné ženy a sexuálního požitku v její společnosti. Ale ten, kdo je pořád nezralý v kultivaci duchovního poznání, může být kdykoliv přiváben iluzorním dočasným štěstím, stejně jako oceán je rozrušen proudícími řekami a silným větrem v období dešťů. Je proto velice důležité ustálit se u lotosových

nohou správného duchovního mistra, který je zástupce Boha, a nenechá se unést sexuální agitací.

Hory, ačkoliv v monzunu bičovány proudy deště, nejsou otřeseny, stejně tak jako ti, jejichž srdce je oddáno transcendentální Osobnosti Božství, nejsou nikdy rozrušeni i když trýznění velkými neštěstími.

Jelikož duchovně pokročilá osoba přijme jakékoliv špatné životní podmínky jako milost Pána, je zcela způsobilá vstoupit do duchovního království. I přesto, že osoba přijme oddanou službu Nejvyššímu Pánu, může někdy onemocnět, zchudnout, nebo zažívat mnohá zklamání. Skutečný oddaný vždy vidí toto utrpení jako reakce za minulé hříšné činnosti, a tak, aniž

by byl rozrušen, trpělivě očekává milost Pána. Takoví oddaní jsou přirovnáni k vysoké hoře, která není nikdy nijak rozrušena i přes údery mocného deště v období dešťů. Raději, takový oddaný zůstává pokorný v duchovním osvícení. Zbaveni pýchy a hněvu, snadno získají milost Pána a jdou zpátky domů, zpátky k Bohu.

Jelikož v období dešťů jsou některé cesty jen málo používané, zarostou dlouhou trávou a tak jen velice těžko je lze spatřit. Podobně v tomto věku transcendentální písma nejsou bráhmány správně studována. Překryty vlivem času, jsou písma téměř ztracena a stává se velice těžké jim porozumět či následovat.

Zarostlá cesta je přesně jako bráhmana, který není

zvyklý studovat a provádět reformní cvičení védských pokynů. Zaroste tak dlouhou trávou iluze. V těchto podmínkách, zapomnětlivý na

svoji konstituční povahu, zapomene na svoji pozici věčného služebnictví Nejvyšší Osobnosti Božství. Jelikož se takto odkloní, kvůli dlouhé

sezónní trávě vytvořené májou, osoba se ztotožní s iluzorními produkty přírody, tak se odevzdávající iluzi, zapomene na duchovní život.

ZA HVĚZDAMA

Punja pálaka dás

Na co se ptáš
co už víš
a co uděláš
Co ještě nevíš
co se teprve dozvědět máš
Kam se vypravíš
na co se podíváš
To bude všechno
tvoje cesta ke hvězdám

Kde není stín
kde není zima
kde není násilí
Kde není prázdno
- - -
Kde se žije
s plným poznáním
Tam nakonec dojdeš
po své cestě ke hvězdám

Když víš
že neumírá
tvoje vlastní já
Když víš
že každý zvíře duši má
Když se nestaráš
co podvodníky zajímá
Tak jseš
na své cestě ke hvězdám

Kde jsi byl
koho jsi potkal
komu jsi dárek dal
Komu jsi psal
koho jsi znal
komu ses vyhýbal
Kdo tě měl rád
a kdo tě neměl rád
To jsou tví přátelé
na cestě ke hvězdám

Kde je bláto
kde se spí
kde se nadává
Kde se nemyslí
kde se každou chvíli
prohrává
Kde se mluví jenom o tom
co tě vysává
To necháš za sebou
na své cestě ke hvězdám

Když víš
že není jedno
koho posloucháš
Když si nemyslíš
že sám všechno
nejlíp znáš
A když se Swamidžimu
odevzdáš
Dovede tě ještě dál
než ke hvězdám

HAD

bh. Pavel Čtyroký

Někde v koutku duše mý
Stočený had si spí
Spí si jako nic
I když bere čím dál víc

Někde v koutku duše mý
Spí si klidně had
Možná mám ho rád

Má v mojí duši síň
Celou z bílejších pavučin
Spí si klidně had
Možná mám ho rád
Možná mám ho rád

Ale měl bych
možná znát

Že když had má
hlad
Duši tvou si poručí
Když mu v břiše
zakručí
A pak se stočí a jde
spát

Drazí čtenáři, čtenářky a všichni ostatní.

Jenom chci napravit chybičku z minulosti. Opomenul jsem uvést, že Krišnův Zpravodaj, i když je myšlen k pravidelnému vydávání (každé dva měsíce + speciální číslo ke speciální události, doposud se žádná nestala, ale může se stát), se může setkat s jistými prodlevami, většinou kvůli technickým a nepředvídatelným překážkám. I přesto lze tento nevýdělečný časopisek objednat a bude vám pravidelně docházet na vaší adresu po celé Evropě či světě. Jednoduché vydání stojí 10 Kč a obsírnější 15 Kč, objednat lze na adrese či e-mailu uvedené na konci čísla. S touhou informovat a přiblížit myšlenky a život vědomí Kršny se speciálním zaměřením na jednoduchý vesnický život a dodat chuť do života!

Pokud má kdokoliv zájem podpořit nějaký bohulibý projekt na farmě či farmu samotnou, může kontaktovat redakci Zpravodaje nebo zaslat finanční příspěvek na bankovní konto farmy 189504578/0300. Předem děkujeme za jakoukoliv pomoc, byť by se jednalo i o dobrou radu či pokárání. Jakékoliv nápady, rady, ohlasy a realizace posílejte, prosím, na adresu Loka saranga dás, Kršnův dvůr, Městečko 1, 257 01 Postupice. Email redakce je loka108@volny.cz, tel. 732 870 208, nejlépe SMS.

Na vydání Zpravodaje spolupracovali Loka saranga dás a Varnašram dás. Všem velké díky a těšíme se na Vaše ohlasy.

Za farmu Kršnův dvůr
Váš služebník Loka saranga dás

Zpívejte

Haré Krišna Haré Krišna

Krišna Krišna Haré Haré

Haré Ráma Haré Ráma

Ráma Ráma Haré Haré

a buďte v pohodě